

MAYBE SOMEDAY

MISSCHIEN OOI
Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Maybe someday

Misschien ooit – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Sydney

Ik gaf een meisje botweg een stomp in het gezicht. Niet zomaar een meisje. Mijn beste vriendin. Mijn huisgenoot.

Nou ja, gezien wat er vijf minuten geleden is gebeurd, denk ik dat ik haar beter mijn *ex*-huisgenoot kan noemen.

Vrijwel meteen kreeg ze een bloedneus, en heel even had ik er een rotgevoel over dat ik haar een stomp had gegeven. Maar toen herinnerde ik me weer wat een leugenachtige, verraderlijke slet ze is, en kreeg ik zin om haar nog een mep te verkopen. Dat zou ik ook hebben gedaan, als Hunter het niet had voorkomen door tussen ons in te gaan staan.

Dus in plaats daarvan stompte ik *hém*. Helaas richtte ik bij hem geen schade aan. Niet zo veel schade als ik mijn eigen hand had toegebracht.

Iemand een stomp geven doet veel meer pijn dan ik me had voorgesteld. Niet dat ik er nou zo veel tijd aan besteed om me voor te stellen hoe het voelt om mensen op hun gezicht te timmeren. Hoewel ik die drang opnieuw voel terwijl ik omlaag staar, naar het binnenkomende berichtje van Ridge op mijn telefoon. Hij is nog zo iemand op wie ik graag wraak zou nemen. Ik weet wel dat hij strikt genomen niets te maken heeft met hoe ellendig ik me op dit moment voel, maar hij had me best wat eerder bemoedigend kunnen toespreken. Omdat hij dat niet heeft gedaan, zou ik hem ook graag stompen.

Ridge: Alles goed? Zin om langs te komen tot het ophoudt met regenen?

Natuurlijk heb ik geen zin om langs te komen. Mijn vuist doet al genoeg pijn zoals het is, en als ik naar Ridge' appartement zou gaan, zou het als ik met hem klaar was nog veel erger zijn.

Ik draai me om en kijk omhoog naar zijn balkon. Hij staat tegen zijn glazen schuifpui geleund, zijn telefoon in de hand, en kijkt naar mij. Het is bijna donker, maar de lampen in de binnentuin verlichten zijn gezicht. Zijn donkere ogen haken zich in de mijne en door de zachte, spijtige glimlach die om zijn lippen speelt weet ik niet goed meer waarom ik eigenlijk zo kwaad op hem ben. Hij haalt zijn vrije hand door zijn haar, dat losjes over zijn voorhoofd valt, een gebaar waarmee hij nog meer bezorgdheid toont dan zijn gezicht al uitdrukt. Of misschien kijkt hij wel spijtig. Zoals ook zou moeten.

Ik besluit niet te reageren en steek in plaats daarvan mijn middelvinger naar hem op. Hij schudt zijn hoofd en haalt zijn schouders op, als om te zeggen: ik heb het geprobeerd. Dan gaat hij weer zijn appartement in en schuift de deur dicht.

Ik steek mijn telefoon weer in mijn zak, voordat hij nat wordt, en kijk om me heen in de binnentuin van het appartementencomplex waar ik twee volle maanden heb gewoond. Toen we hier net introkken, schroefde de hete Texaanse zomer de laatste sporen van de lente weg, maar deze binnentuin leek zich toch op de een of andere manier aan het leven vast te klampen. Felblauwe en paarse hortensia's omzoomden de paden naar de trappen en de fontein in het midden van de binnentuin.

Nu heeft die zomer zijn uiterst onaantrekkelijke piek bereikt en is het water in de fontein allang opgedroogd. De hortensia's zijn een droevige, verlepte herinnering aan het enthousiasme dat ik voelde toen Tori en ik hier net kwamen wonen. De binnentuin zoals die er nu uitziet, verslagen door het jaargetijde, vertoont griezelige overeenkomsten met hoe ik me op dit moment voel: verslagen en verdrietig.

Ik zit op de rand van de nu lege betonnen fontein, met mijn ellebogen steunend op de twee koffers die de meeste van mijn spullen bevatten, en wacht tot een taxi me komt ophalen. Ik heb geen idee waar die me

naartoe zal brengen, maar ik weet wel dat ik overal liever wil zijn dan hier. Want in feite ben ik, zeg maar, dakloos.

Ik zou mijn ouders kunnen bellen, maar dat zou hun alleen maar de munitie aanreiken om me om de oren te slaan met hun ‘We hadden het nog zó gezegd!’

We hadden nog zó gezegd dat je niet zo ver weg moest gaan wonen, Sydney.

We hadden nog zó gezegd dat je niet serieus iets met die jongen moest beginnen.

We hadden nog zó gezegd dat als je voor rechten had gekozen in plaats van voor muziek, wij voor je studie hadden willen betalen.

We hadden nog zó gezegd dat als je iemand een vuistslag geeft, je altijd je duim aan de búítenkant moet houden.

Oké, de juiste stomptechnieken hebben ze me misschien niet geleerd, maar als ze echt continu het grootste gelijk van de wereld hebben, hadden ze dat wél moeten doen, verdorie.

Ik bal mijn vuist, spreid vervolgens mijn vingers, bal dan mijn vuist opnieuw. Mijn hand voelt verrassend beurs en ik weet vrij zeker dat ik er ijs op zou moeten leggen. Ik heb met jongens te doen: je vuisten gebruiken is klote.

En weet je wat er nog meer klote is? De regen. Die weet altijd de meest ongeschikte momenten uit te kiezen om te vallen, zoals nu, nu ik dakloos ben.

Eindelijk komt de taxi aanrijden, en ik sta op en pak mijn koffers. Ik rol ze achter me aan terwijl de taxichauffeur uitstapt en de kofferbak openmaakt. Maar voordat ik hem de eerste koffer ook maar aangeef, zakt de moed me al in de schoenen, omdat ik me opeens realiseer dat ik mijn tas niet bij me heb.

Shit.

Ik kijk om, naar de plek naar waar ik net zat met mijn koffers, en tast dan mijn lichaam af, alsof mijn tas ineens op magische wijze om mijn schouder zal hangen. Maar ik weet precies waar hij is. Ik heb hem van mijn schouder gehaald en op de grond gezet vlak voor ik Tori een dreun gaf op haar peperdure Cameron Diaz-neus.

Ik zucht. En ik lach. Natuurlijk, ik heb mijn tas achtergelaten. Mijn eerste dag als dakloze zou veel te soepel verlopen als ik mijn tas bij me had gehad.

‘Sorry,’ zeg ik tegen de taxichauffeur, die nu mijn tweede koffer in de achterbak legt. ‘Ik ben van gedachten veranderd. Ik heb op dit moment geen taxi nodig.’

Ik weet dat er een kleine kilometer verderop een hotel is. Als ik de moed kan opbrengen om terug naar binnen te gaan en mijn tas te halen, kan ik vervolgens daarnaartoe lopen en een kamer nemen totdat ik heb uitgevogeld wat ik verder ga doen. Natter dan ik nu ben kan ik toch niet worden.

De taxichauffeur haalt mijn koffers weer uit de achterbak, zet ze voor me op de stoep en loopt zonder oogcontact te maken naar de bestuurderskant. Hij stapt gewoon in en rijdt weg, alsof het een opluchting voor hem is dat ik de rit heb gecancelld.

Zie ik er echt zo sneu uit?

Ik pak mijn koffers op en loop terug naar waar ik zat voordat ik me realiseerde dat ik tasloos was. Ik kijk omhoog naar mijn appartement en vraag me af wat er zou gebeuren als ik terugga om mijn tas te halen. Ik heb nogal een zootje achtergelaten toen ik de deur uit liep. Ik geloof dat ik liever dakloos ben in de regen dan weer naar boven te gaan.

Ik ga op mijn koffers zitten en overdenk mijn situatie. Ik zou iemand kunnen betalen om voor me naar boven te gaan. Maar wie? Er is niemand buiten, en waarom zou Hunter of Tori diegene mijn tas ook geven?

Dit is echt balen. Ik weet dat ik uiteindelijk een van mijn vrienden zal moeten bellen, maar op dit moment schaam ik me te veel om ook maar tegen iemand te zeggen hoe stom ik de afgelopen twee jaar ben geweest. Ik ben stekeblind geweest.

Ik vind het nu al erg om tweeëntwintig te zijn, en ik heb nog 364 dagen te gaan.

Het is zo erg balen dat ik... *hui!*

Lekker dan. Ik zit te janken. Ik ben een huilend, gewelddadig, tasloos

meisje. En al geef ik het niet graag toe, ik geloof dat ook mijn hart is gebroken.

Yep. Snikkend, nu. Ik ben er vrij zeker van dat dit is hoe het voelt als je hart gebroken is.

‘Het regent. Schiet op.’

Als ik opkijk, zie ik dat er een meisje over me heen hangt. Ze houdt een paraplu boven haar hoofd en kijkt korzelig op me neer, terwijl ze van de ene voet op de andere hipt en wacht tot ik in beweging kom. ‘Ik word zeiknat. Schiet op!’

Haar stem klinkt gebiedend, alsof ze me een of andere gunst bewijst en ik ondankbaar doe. Ik trek een wenkbrauw op als ik naar haar opkijk en scherm met mijn hand mijn ogen af tegen de regen. Ik weet niet waarom ze klaagt over nat worden, terwijl ze niet veel kleren aanheeft die überhaupt nat kunnen worden. Ik werp een blik op haar shirt, waarvan de hele onderste helft ontbreekt, en besef dat ze een Hooters-outfit draagt.

Kan het vandaag nog gekker worden? Ik zit met vrijwel mijn hele hebben en houden in een gigantische plensbui en word rondgecom-mandeerd door een bitchy serveerster van Hooters.

Ik zit nog steeds naar haar shirt te staren wanneer ze mijn hand pakt en me gepikeerd omhoogtrekt. ‘Ridge zei al dat je dit zou gaan doen. Ik moet naar mijn werk. Kom mee, dan laat ik je zien waar het appartement is.’ Ze pakt een van de koffers, trekt de handgreep uit en schuift hem naar mij toe. Zelf pakt ze de andere en ze loopt snel de binnentuin af. Ik ga achter haar aan, maar alleen omdat ze een van mijn koffers heeft meegenomen en ik die terug wil.

Terwijl ze de trap op gaat, roept ze over haar schouder: ‘Ik weet niet hoelang je van plan bent te blijven, maar ik heb maar één regel: blijf in godsnaam uit mijn kamer.’

Ze komt bij een appartement en doet de deur open, zonder te kijken of ik wel meekom. Boven aan de trap blijf ik even voor het appartement staan en kijk omlaag naar de varen die, onaangedaan door de hitte, in een plantenbak voor de deur staat. De bladeren zijn weelderig en groen,

alsof ze met hun weigering om zich door de hitte te laten vellen de spot drijven met de zomer. Ik glimlach naar de plant omdat ik er op de een of andere manier trots op ben. Vervolgens frons ik mijn voorhoofd als tot me doordringt dat ik jaloers ben op de veerkracht van een plant.

Ik schud mijn hoofd, wend mijn blik af en zet dan een aarzelende stap het onbekende appartement in. De indeling is hetzelfde als in het mijne, alleen heeft dit appartement in totaal vier slaapkamers. In dat van Tori en mij waren er maar twee, maar de woonkamer is precies even groot.

Het enige andere verschil dat me opvalt is dat ik hier geen liegende, achterbakse slet met een bloedneus zie staan. Ook zie ik nergens vuile vaat of wasgoed van Tori rondslingeren.

Het meisje zet mijn koffer naast de deur, stapt dan opzij en wacht tot ik... Nou ja, ik weet niet wat ze verwacht dat ik zal doen.

Ze slaat haar ogen ten hemel, pakt mijn arm en trekt me door de deuropening verder het appartement in. 'Wat mankeert jou in godsnaam? Kun je eigenlijk wel praten?' Ze maakt aanstalten om de deur achter zich dicht te doen, maar breekt die beweging af en draait zich met grote ogen naar me om. Ze steekt een vinger de lucht in. 'Wacht even,' zegt ze. 'Jij bent toch niet...' Ze slaat opnieuw haar ogen ten hemel en geeft zichzelf een klap tegen het voorhoofd. 'O mijn god, je bent doof!'

Huh? Wat heeft dat kind toch? Ik schud mijn hoofd en wil haar een antwoord geven, maar ze kapt me af.

'God, Bridgette,' mompelt ze bij zichzelf. Ze wrijft met haar handen over haar gezicht en kreunt, zonder er enige aandacht aan te besteden dat ik mijn hoofd schud. 'Wat ben je soms toch een ongevoelig krenge.'

Wauw. Deze meid heeft serieuze problemen met sociale vaardigheden. Ze is een soort van bitch, ook al doet ze haar best dat niet te zijn. Nu ze denkt dat ik doof ben, weet ik niet eens goed hoe ik moet reageren. Ze schudt haar hoofd alsof ze teleurgesteld is in zichzelf en kijkt me dan recht aan.

'IK... MOET... NU... NAAR... MIJN... WERK...!' brult ze luid en pijnlijk langzaam. Ik grimas en doe een stap naar achteren, wat toch een niet geringe aanwijzing is dat ik haar prima kan horen, maar ze heeft

het niet in de gaten. Ze wijst naar een deur aan het eind van de gang. 'RIDGE... IS... IN... ZIJN... KAMER!'

Voordat ik de kans krijg om tegen haar te zeggen dat ze niet zo hoeft te schreeuwen, is ze het appartement al uit en heeft ze de deur achter zich dichtgedaan.

Ik heb geen idee wat ik moet denken. Of wat ik nu moet doen. Ik sta drijfmaat midden in een onbekend appartement, en de enige behalve Hunter en Tori die ik nu graag een dreun zou verkopen, zit een paar meter verderop in een andere kamer. En over Ridge gesproken: waarom heeft hij in vredesnaam die maffe Hooters-vriendin van hem op me afgestuurd? Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en ben net een bericht aan hem aan het intikken als de deur van zijn slaapkamer opengaat.

Hij komt de gang in met een armvol dekens en een kussen. Zodra hij oogcontact met me maakt, hap ik naar adem. Ik hoop dat het niet opvalt, maar ik heb hem domweg nooit eerder van zo dichtbij gezien, en hij ziet er nog beter uit dan vanaf de overkant van de binnentuin van een appartementencomplex.

Ik geloof niet dat ik ooit ogen heb gezien die echt kunnen spreken. Ik weet niet precies wat ik daarmee bedoel. Het lijkt alleen alsof, als hij me met die donkere ogen van hem ook maar even zou aankijken, ik meteen zou weten wat ze van me wilden. Ze zijn doordringend en intens en... o mijn god, ik sta te staren.

Als hij langs me heen loopt, regelrecht naar de bank, gaat zijn ene mondhoek omhoog in een zeg-maar-niets-glimlach.

Ondanks zijn aantrekkelijke en redelijk onschuldig ogende gezicht, zou ik tegen hem willen schreeuwen dat hij een vuile bedrieger is. Hij had niet ruim twee weken moeten wachten voordat hij het me vertelde. Dan zou ik een kans hebben gehad om dit allemaal een beetje beter voor te bereiden. Ik snap niet hoe we twee weken lang met elkaar in gesprek hebben kunnen zijn zonder dat hij het gevoel kreeg dat hij moest vertellen dat mijn vriendje en mijn beste vriendin het met elkaar deden.

Ridge gooit de dekens en het kussen op de bank.

'Ik blijf hier niet, Ridge,' zeg ik, in een poging hem ervan te weerhou-

den zijn tijd te verspillen aan gastvrijheid. Ik weet dat hij met me te doen heeft, maar ik ken hem amper, en ik zou me een stuk prettiger voelen in een hotelkamer dan wanneer ik op een vreemde bank zou slapen.

Maar ja, voor hotelkamers heb je geld nodig.

Dat ik niet bij me heb op het moment.

Dat in mijn tas zit, aan de overkant van de binnentuin, in een appartement met de enige twee mensen op de hele wereld die ik nu niet wil zien.

Misschien is een bank uiteindelijk toch niet zo'n slecht idee.

Hij maakt de bank op als bed en draait zich om, waarna hij zijn ogen op mijn doorweekte kleren laat rusten. Ik kijk omlaag naar het plasje water dat ik midden op zijn vloer aan het maken ben.

'O, sorry,' mompel ik. Mijn haar zit plat tegen mijn gezicht; mijn shirt is nu een doorzichtig slap excuus voor een grens tussen de buitenwereld en mijn heel erg roze, heel erg zichtbare beha. 'Waar is je badkamer?'

Hij geeft een knikje in de richting van de badkamerdeur.

Ik draai me om, rits een koffer open en begin erin te rommelen, terwijl Ridge terugloopt naar zijn slaapkamer. Ik ben blij dat hij me geen vragen stelt over wat er is gebeurd na het gesprek dat we eerder voerden. Ik ben niet in de stemming om het daarover te hebben.

Ik kies voor een yogabroek en een tanktop, gris dan mijn toilettas mee en loop naar de badkamer. Het stoort me dat alles aan dit appartement me doet denken aan dat van mij, met maar een paar subtiele verschillen. Dit is dezelfde badkamer met deuren links en rechts, waardoor je in de aangrenzende slaapkamers komt. De ene is kennelijk van Ridge. Ik ben benieuwd van wie de andere slaapkamer is, maar niet nieuwsgierig genoeg om te gaan kijken. Regel nummer één van het Hooters-meisje was dat ik te allen tijde uit haar slaapkamer moest wegblijven, en ze lijkt me geen type om mee te sollen.

Ik doe de deur naar de woonkamer dicht, draai hem op slot en check dan de sloten op beide deuren naar de slaapkamers, zodat er niemand binnen kan komen. Ik heb geen idee of er in dit appartement behalve

Ridge en het Hooters-meisje nog iemand woont, maar ik wil het risico niet nemen.

Ik trek mijn kletsnatte kleren uit en gooi ze in de wasbak, zodat de vloer niet nat wordt. Ik zet de douche aan, wacht tot het water warm is en stap er dan onder. Ik sta onder de waterstraal en sluit mijn ogen, dankbaar dat ik niet meer buiten in de regen hoef te zitten. Tegelijkertijd ben ik ook niet echt blij met waar ik nu wel ben.

Ik had nooit verwacht dat mijn tweeëntwintigste verjaardag zou eindigen met een douche in een vreemd appartement en met een nachtje op de bank bij een knul die ik nog maar twee weken oppervlakkig ken, en dat alles door toedoen van de twee mensen om wie ik het meest gaf en die ik het meest vertrouwde.

Een gepassioneerd verhaal over vriendschap, verraad en romantiek van de #1 *New York Times*-bestsellerauteur van *Maybe not* en *Maybe now*.

Sydney geniet van een geweldig leven: ze studeert, is verliefd op haar geweldige vriend Hunter en woont samen met haar beste vriendin Tori. Maar alles verandert wanneer ze ontdekt dat Hunter haar bedriegt, en ze moet bedenken wat haar volgende stap zal zijn. Als Sydney haar mysterieuze en aantrekkelijke buurman Ridge gepassioneerd gitaar hoort spelen op zijn balkon, kan ze niet stoppen met luisteren. Sterker nog, ze kan haar ogen niet van hem afhouden. En er is iets aan Sydney dat Ridge ook niet kan negeren. Al snel merken ze dat ze elkaar op meer dan één manier nodig hebben.

'Echte emotie, onvergetelijke personages en precies de juiste hoeveelheid seksuele spanning.' – *Kirkus Reviews*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us* en *Ugly love*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Maybe someday* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 94 019 1957 9 NUR 302

9 789401 919579

www.zomerenkeuning.nl

Z&K